

Prefață 9

**A venit vacanța,
cu ferry spre... Franța? 11**

Fiecare zi, fiecare oră, fiecare drum 35

Fata cu mâinile mici 57

Când nu-i ce se pregătește 87

Bonifacio, per pedes 107

"Chez Paul" 131

Ziua cea mai... plină 163

Corte și Corsica misterioasă 195

Un anume deget spre Franța 215

Bastia - relache 247

„Cartea asta s-a născut dintr-un jurnal...”

Așa îmi începeam, în urmă cu vreo doi ani, primul meu demers poate mult spus, scriitoricesc. Tocmai făcusem o excursie splendidă pe Route des Cols des Pyrénées și așa a apărut „Cu bicicleta prin Pirinei?”. Acum, pentru că țin neapărat să păstrez cât de mult se poate modelul acelei cărți, hai să încep tot așa:

Cartea asta s-a născut, ba nu, a început concepția ei în 2013, când Turul Franței a pornit din Corsica. Trei zile nu ne-am dezlipit ochii de pe televizor! Făceam cu prietenii mei adevărate conferințe la telefon, minunându-ne de ceea ce vedeam. La final, concluzia a fost clară: acolo trebuie mers cu bicicleta, mai devreme sau mai târziu...

Cele trei etape i-au purtat pe idoli noștri între marile orașe ale insulei, orașe de care mai auzisem. Bastia, Ajaccio, Porto Vecchio, le știam, chiar dacă pe unele dintre ele din campionatul de fotbal al Franței. Dar când plutonul a început să intre în „miezul” insulei și pe la urechile mele au început să susure nume de-a dreptul exotice, Col de Bellagranajo, Corte (uh, sună a Mexic asta!), L'Ospedale iar ochii mi se scaldau în niște priveliști cum numai prin visele de ciclist mai vezi... atunci am știut. Voi pedala pe-acolo.

Noi tocmai ne pregăteam să mergem la ediția respectivă de Le Tour, ediția 100, să vedem etapele ultimei săptămâni și să dăm niște ture prin munții Franței. Ne aștepta chiar o etapă cu două treceri pe Alpe d'Huez și, cu toate astea, pe drumul până acolo (și am făcut destul, vreo două zile cu mașina de ni s-au umflat picioarele!) i-am tocat mărunt pe toți cu Corsica mea. O necăjită de insulă, acolo, 100/200 km, maxim, o fi fain, nu zic, da' ce atâta agitație? Bineee, las' că vedeți voi. Ardelean încăpățânat.

Mda, acuma cred că ar fi momentul să zic și „cartea asta s-a născut din încăpățânarea mea aia ardelenească”, fără de care n-aș fi putut urca pe Timmelsjoch, la Öetztal RadMarathon, în 2016, atunci când aveam în picioare 175 km și vreo 3500 de metri deja urcați iar un indicator mă anunța sec: Timmelsjoch, 30 km. Eu eram la 700 m și vârful la 2500... Încă mai cred că tre' să fii tare încăpățânat să te mai apuci de încă o carte, atunci când mai ai încă multe pachete din prima la tine în beci :)

E drept, în același timp ai și multe pachete împrăștiate prin bibliotecile iubitorilor de călătorii, dar nu destule. Cartea cu Pirineii m-a învățat că puțini sunt cei care – pe lângă că se dau cu bicicleta – mai și citesc despre călătoriile făcute pe bicicletă de alții. Ori sunt prea activi și vor doar în șa și atunci nu citesc, ori nu au curajul necesar de a porni la drum ei înșiși și preferă să lectureze comod, în fotoliu, aventurile altora, caz în care se pierde jumătate din farmec. Ori sunt geloși pe faptul că eu pot (și vreau) să le fac pe amândouă?

Nu știi dacă neapărat am urmărit un mare succes financiar când am tipărit aproape 1000 de exemplare, deși asta nu e un aspect de neluat în seamă, dar m-aș fi bucurat să se vândă mai mult de vreo 600 câte s-au vândut. Tuturor le-a plăcut cartea, lansările de la Deva și București s-au bucurat de un succes rezonabil, dar marea majoritate dintre cei care ulterior mai aflau despre existența ei veneau invariabil cu întrebarea: „N-ai un .pdf, ceva electronic?”. Asta e ca și cum cineva îți-ar povesti cum e pe Passo dello Stelvio și tu ai alerga la home-trainer, îți-ai pune DVD-ul cu traseul și ai pedala în casă, ca nebunu'. Dar, cu toate astea, mă încăpățânez să continui seria și – mai mult decât atât – să sper că va veni vremea în care unul dintre volume se va chema „Cu bicicleta prin România”. Și să nu fie genul horror.

Cartea nu se vrea a fi un ghid, neapărat. Nimeni nu va putea să o citească și gata, va ști exact unde să meargă, unde să se cazeze și care sunt turele. Pentru asta există internetul și câteva zeci de ore bune pe care, vrei nu vrei, le petreci (n-aș zice „le pierzi”) până pui totul la punct. Paginile pe care urmează să le parcurgeți au rolul de a vă familiariza cât de cât cu insula asta minunată, de a vă face poftă și de a spune mai frumos și mai pe larg un singur lucru: Corsica merită văzută, mai ales din șaua unei biciclete!

Acum veți intra într-un vârtej de peripeții, povești, fotografii, sfaturi și chiar filozofii ieftine de ciclist obosit dar, fără să vă dați seama, veți sfârși în port la Livorno, luând bacul spre Bastia, cu bicla în traistă.

Enjoy!

Alin

Mihai a mâncat paste, e fericit, a zis că i le-a făcut special bucătarul, de post că mai sunt vreo două zile până la Paști. Mie mi se învârte încă stomacul în ritmul ruliului sau tangajului, niciodată nu am știut care e care, așa că nu-l prea ascult. Se vede deja Bastia și arată demențial!

Frânța?
A venit vacanța, cu ferry spre...

Debarcăm, chiar suntem primii, poate unii se așteptau să luăm țepă când au auzit ce pozitiv gândeam la imbarcare. Nu mai stăm în oraș pentru că oricum nu găsim loc de parcare. Vom avea timp pentru Bastia în ultima zi, care – din fericire – e departe tare. Plecăm direct spre Porto Vecchio, la 140 km distanță de aici.

Hai să vă spun pe scurt acum și istoria stabilirii turelor pe insulă. Inițial eu eram foarte convins că vom sta undeva, într-un loc și de acolo vom pleca în fiecare zi altundeva. Asta era partea frumoasă față de excursia din Pirinei unde ni s-a acrit de atâtea mutări din hotel în hotel, aproape zilnic. Mihai mi-a zis că e imposibil, să mă uit pe hartă, dar nu l-am crezut. Apoi când am început să fac traseele pe gpsies.com și toate îmi ieșeau de 250-300 km și cu diferențe de nivel de peste 3000 m ca să putem ajunge înapoi la cazare în fiecare zi, i-am dat dreptate. Am rămas în final pe trei locații în care să stăm câte 3-4 zile. Mai întâi Porto Vecchio, apoi undeva lângă Ajaccio, asta a fost „frumoasă” ca locație dar nu desconfir acum și la final Bastia, ca să fim aproape de

ferry în ziua plecării. Ar fi fost mult mai incomod ca în ultima zi să trebuiască să plecăm dimineața pe la ora 4 de undeva de la 100-150 km depărtare ca să prindem ferry-ul la ora 8. S-a dovedit că am gândit bine, excursia asta a fost una dintre cele mai comode din acest punct de vedere, al cazărilor și mutărilor.

Se pot vedea, cu negru, intențiile inițiale, cel puțin ale mele. Sufăr eu de boala asta: acasă, în fotoliu sau la calculator, orice tură mi se pare realizabilă. Apoi pe teren... Nu zic că nu le fac, pe majoritatea, dar uneori chiar scap caii. De data asta am vrut să biciclesc zilnic, la fel ca în Pirinei, doar că acolo era obligatoriu și aici urma să fie opțional iar eu de aspectul ăsta nu am ținut cont. Când trebuie musai să ajungi la următoarea cazare, deja reținută, tragi de tine și faci toată tura. Când însă te trezești de dimineată și știi că poți să mergi din traseul programat cam cât ai tu chef, e altceva. Dacă mai ai pe lângă tine și câțiva care îți alimentează lenea, e jale. În Corsica rar am mers toți pe aceeași rută, ne-am mai împărțit, veți vedea. Da', totuși, cum să programezi în ziua a cincea (cică atunci vom fi la potențial maxim) tură de 196 km cu 4700 m de urcare, ce, suntem la Ötztal RadMarathon? Cum cine a programat asta? Eu, de acasă, din fotoliul ăla...

Revenim în Bastia, mergem deja spre Porto Vecchio și ne pierdem unii de alții pe drum, nici nu se poate altfel. Noi suntem cu foamea în gât, ne tot uităm după o terasă deschisă, visăm la un steak de vită pe malul mării pentru că drumul e tot aproape de faleză. Dar curând și după vreo trei opriri nereușite aflăm că pe-aici prânzul e așa: sau până la ora 15, sau după ora 19. Abia atunci mai primești și altceva de mâncare în afară de clătite. Bineînțeles că nu mă pot abține să nu îmi uit rucsăcelul pe o terasă, cu portofelul plin cu bani și acte în el, dar îl recuperez repede și mă liniștesc. No, deci ne-am lămurit: nu e nici o diferență. Corsicani, francezi, ce-or fi ei, dimineța croissant, la prânz o clătită și seara bagă în ei ca spartii, de toate, după aia udă cu vin... Cum naiba or fi toți așa de slabi? Noi aștia, ceilalți, sigur greșim undeva... Decidem că o oprire la un supermarket este cea mai bună soluție în momentul ăsta și de fapt singura. Dăm de un market chiar mai mult decât „super”, este „hyper” așa că ne vom cam pierde prin el. Parcăm și intrăm. Buggy rămâne la mașină, să vadă de bicle.

Primul lucru de care mă lipsesc e o hartă Michelin cu insula. Costă doar 4 euro și e super detaliată. Găsești din astea la orice chioșc de presă și în diverse forme. Simple hărți, broșuri sau de-a dreptul cărți și ghiduri, dacă vrei să stai cu lunile în Corsica. Apoi luăm cereale, iaurt, ceva pâine, paste și sos că ne-a promis Buggy că gătește, doar chestii utile și încercăm să nu o lălăim prea mult, vom mânca doar când ajungem la cazare, de-acum e clar lucrul ăsta. După aia vine schimbul doi, adică intră Buggy iar eu și Karina ieșim la mașină. Da' mașina nu mai e... Râdem, ce proști suntem, nu mai știm unde am lăsat-o, apoi ne mai

coloane albe și tot ce trebuie încât să ne închipuim că e a primarului. Obişnuințe de acasă, mă rog, nu știu dacă pe-aici e tot așa. Palatul face notă discordantă cu restul locuințelor, care sunt mai potrivite cu zona rurală pe care o parcurgem. O tanti care spală rufe în curte, într-o trocuță, ridică privirea mirată, poate că azi suntem primii cicliști pe care îi vede. Încă o dată spun, semne de trai modest dar fără delăsarea și dezordinea care se poate vedea în multe sate de la noi. Casele au în față grădini îngrijite, unele sunt luxuriante de-a dreptul. O civilizație așa, ca la țară, dar nu mizerabilă ci doar sărăcăcioasă.

Ar trebui să urcăm mult, până pe la 1100 de metri de data asta, este acolo un lac, un baraj. Dar înainte ne iese în față o... aș putea să-i zic la asta comună, nu sat, că e întinsă pe un deal întreg și e delicioasă! Pare o machetă așa, cum sunt aranjate casele printre grădinile alea și copacii de tot felul. Avem în față un sătuc grozav și n-avem cum să nu oprim! Aici vom bea cafeaua aia la care tânjim de-o vreme și – ziceam atunci – îi vom aștepta pe Buggy și Simona.

Levie este primul nostru contact cu un sat de munte adevărat din Corsica, cred că și din cauza asta am fost atât de încântați. E drept că a fost și a rămas până la final unul dintre cele mai frumoase și mai spectaculos așezate, dar în zilele următoare vom trece prin zeci de asemenea sate, mai mari sau mai mici.

Chiar de la intrare ne surprinde o barcă, parcată în fața casei omului, semn că marea rămâne aproape oriunde te-ai duce pe insula asta și oricât de sus ai urca. Rulăm la viteză minimă, vrem să ne impregnăm cu atmosfera asta de sat corsican. Casele sunt în marea lor majoritate destul de simple și lasă impresia că nu e nici una care să aibă sub 200 de ani. Poate că așa și este... Dar sunt îngrijite în detaliile lor practice și uneori chiar neașteptat de moderne. Uite un garaj cu o ușă rabatabilă care contrastează cu mai puțin impozanta fațadă, care are pe ea mușchi! Oricum, toate casele sunt din piatră sută la sută, unde să faci igrasie? Obloane noi și rezistente la niște geamuri care n-au auzit de neamurile lor mai de la oraș, termopanele. Cred că iarna pe-aici nu le-o fi comod, cine știe ce crivățuri bat? Și flori... Multe flori, oriunde te întorci, la ferestre, în curți, la baza fiecărui zid, cât de mic. O tablă-indicator spre dreapta și Karina citește, surprinsă: „Muzeu?”. Dar nu apuc să văd ce fel de muzeu.

Într-o intersecție lăsăm pe stânga un parc din care vedem doar intrarea, care e monumentală: o poartă mare, din fier, așa ca la domeniile nobiliare și – atâta cât se vede sub umbra copacilor, seculari și ei ca și casele – un parc ce pare destul de întins. Nu știu dacă e pe fonduri europene, cum e moda prin alte părți, cred că e prea vechi pentru așa ceva, dar măcar e în sat, nu pe vreun deal, la 2-3 kilometri depărtare. Peste vreo sută de metri Mihai ne informează că parcul respectiv e cimitir, a văzut el un indicator. Aha, înțeleg acuma ce vor să zică prietenii mei, popii, cu „la loc cu verdeață”!

Dăm în strada principală și practic ajungem în centru. De o parte și de alta a drumului sunt case de-acum cu etaj și mai fătoase, cartier select, iar la parter mai toate au mici afaceri și terase: Cafe a Rinasciuta, Cafe du Progres, restaurant U Iscaronu, exotice prin numele lor și întrecându-se în tot felul de decorații care să atragă clientul. Cred și eu, la o asemenea concurență! Văd inclusiv o statueta cât ușa care imită una de pe Insula Paștelui. Nu prea am timp de poze da' filmez și cred că și la cartea asta voi încerca să atașez un DVD, poate mai generos decât la cea cu Pirineii. E păcat să nu vedeți toate astea și cuvintele sunt insuficiente, de multe ori, oricât de meșteșugite s-ar vrea. Glumim pe tema cafelelor. Oamenii de aici stau toată ziua la cafea, la băut și la jucat cărți, sunt sedentari și la finalul zilei dau o fugă la unica farmacie din sat, care e la capătul străzii principale, să se repare. Apare pentru prima oară întrebarea care avea să ne macine de-a lungul întregii excursii: oare din ce trăiesc oamenii din Corsica interioară, sau muntoasă, nu știu cum să

îi zic? E clar că în orașe e o viață modernă, Bastia, Ajaccio, Porto Vecchio, chiar și în Corte, care e în centrul insulei. Sunt orașe mari, cu industrie, cu populație și cu turism la greu pe litoralul ăsta nesfârșit, dar prin toate cătunele astea, ce face lumea pentru traiul de zi cu zi?

Gândul mi se mută brusc de la cafeaua mult-dorită. „Merge o bere?” – e întrebarea către Mihai. Normal că merge, ar fi mers și două, că e tare bună Pietra asta a lor, seamănă cu Pilsner Urquell-ul cehesc, puțin amăruie și destul de tare. În plus de asta, primim tot sticle de 0,25 ml, mie nici Pepsi nu-mi ajunge la cantitatea asta dar acum e numai bine, azi mai avem destul de mult de mers și, după numai 40-45 km cu urcare inclusă eu mă cam resimt, picioarele sunt cam grele. Mă așteptam la asta dar la fel de bine știu că va trece în câteva zile. Ne aciuiim pe una dintre terase, o alegem pe considerentul că „aici e lume” cum zice Mihai și asta înseamnă că la cealaltă masă (sunt doar două) mai stă o pereche. Chiar dacă bem doar o bere stăm și noi pe terasă mai bine de o jumă' de oră, atât e de fain! Ne consultăm telefoanele, ca orice oameni moderni care se respectă și care fac asta din reflex, de fapt nici nu cred că așteptam vreun apel. Doar Mihai primește un mesaj de la Șerban și se distrează: „Auzi, ce simpatic e Șerban! Îmi scrie, la 10.45, că el e la locul unde începe tura, noi unde suntem?”. La ora aia, trecusem de vârful lui nea Bacinu.

Intrăm în oraș și aici e spectacol la propriu. Văzusem eu în geam la o benzinărie ceva pe un afiș, dar nu am realizat că e chiar acum și chiar aici.

Bine, Sartène în corsicană e Sartè, de acum știm, cred că aici s-a născut conceptul de bilingv...

Așadar, bal cu costume. Noi nici nu prindem chiar show-ul principal, e totuși ora prânzului, probabil că distracția maximă este seara. Scrie și pe afiș că balul mascat e de la ora 23. Ar fi fain de văzut, dar cum am putea face? Nici nu intrăm bine în piața centrală că în jurul nostru deja încep să pocnească niște chestii multe și mărunte, ne speriem un pic dar sunt complet inofensive, e doar un fel de bun venit

pentru cicliștii ăștia străini de oraș care au tupeul să intre în mijlocul sărbătorii lor. Dacă acum la prânz e atâta lume și toți sunt deja cu chef, îmi pot închipui ce va fi la noapte! A doua zi, când au venit cu mașina, băieții au putut vedea urmările aceluia bal mascat. Pe jos era covor de resturi de la pocnitorile alea!

Bâlci în toată regula, cu tarabe, cu muzică... Oprim câteva minute lângă o statuie enormă, un fel de Elvis Presley cu o pușcă în spate, câteva degete lipsă și multe-multe găuri de gloanțe în haine. Nu e singura păpușă din asta supra dimensionată din piață, mai încolo e o domniță în rochie de bal, cam urâtică, fie vorba-ntrre noi. Atmosfera mi se pare puțin „scary”, mai ales că lumea tot strigă câte ceva la noi în corsicană, nu pricep o iotă și nu am decât să sper că e de bine, ei râd, se distrează, așa că nu pot fi amenințări sau așa ceva. Sunt încă obsedat de renumele Corsicii și când colo lumea e așa de prietenoasă!

De siguranță, însă, o pornim la drum, dar și pentru că azi suntem un pic în contratimp. Să nu ajungem prea târziu sau, Doamne ferește!, să ne prindă noaptea prin munți. Nu înainte de a mai arunca o privire, căci lumea chiar se pregătește pentru balul mascat, de fapt cred că așa costumați au umblat toți din oraș pe perioada carnavalului.

Două străzi mai încolo ne întâlnim cu o gașcă de copii așa, la vreo 10-12 anișori. Se pregătesc și ei, sunt mascați care mai de care „tip halloween” și se așează în fața noastră de-a latul drumului și țipă, fac tot felul de gesturi (m-am uitat, nu sunt înarmați, cel puțin nu evident) să ne sperie, cred. Apoi, când

ne apropiem, încet pentru că nu prea știm la ce să ne mai așteptăm, copii deschid un culoar în fața noastră și, când trecem, ne bat pe spate, strigă. Sunt fani ciclism, încearcă – sper – să facă ce au văzut la TV în marile tururi dar nu le prea iese, câțiva ne cam sar în față însă ne descurcăm și trecem cu bine. Vreo 50 de metri mai în spate, părinții se amuză copios de isprăvile micuților...

De-acum plecăm din Sartène. Nu înainte însă de a mai arunca câteva priviri în urmă, cu regretul că nu putem sta mai mult. La următoarea vizită ne vom lua una dintre cazări aici. Și neapărat pe perioada carnavalului.

Imaginile astea intră la „no comment”, că nu au nevoie de vorbe...

Încă de la primele pante la mine se simt urmările mesei prelungite și copioase din seara de Paște. Plus berile și toate celelalte, nu cred că am mărturisit ieri chiar tot. Mi-e foarte greu, în plus de asta e cald, bate soarele pe mine și tot psihicul, sau „piscicul” cum îi spunea Rică Răducanu, mă dărâmă: știi că am de făcut o urcare lungă și grea și nu pot decât să mă gândesc cât de mult mai este până sus. Au știut și corsicanii chestia asta cu „piscicul” și au pus pe marginea drumului semne în consecință, dar cine să le bage în seamă?

Acum, acasă, mă gândesc că poate dacă nu cedam cele câteva zeci de metri (hai, o sută) chiar la startul urcării și trăgeam de mine, eram cu grupul și mi-ar fi fost mai ușor. Așa, îi văd ceva mai în față, povestesc, râd, e distracție că panta nu e chiar cine știe ce, ca să-ți ia respirația.

Să fi fost cu ei, n-aș mai fi apucat să mă gândesc la prostii. Sunt acum în cea mai nașpa situație dintr-o tură de ciclism, când ești în contact vizual permanent cu prietenii tăi și nicicum nu poți da alea 20-30 de pedale mai tare ca să-i ajungi... Poate ar trebui și ei să se gândească la mine? Pentru că oricine merge cu bicicleta cred că a trecut prin asemenea situație. Am timp să rememorez tot felul de chestii și îmi aduc aminte cum, în Pirinei, Adi era în locul meu și eu eram în grup, la un moment dat. Și nici eu nu m-am gândit la cât îi este lui de greu. Așa că, ce să fac, îi iert...

Asta e, voi urca singur. Sunt deja prea în spate și acum nici dacă strig după ajutor, oricum nu mă mai aude nimeni. Un singur lucru îmi propun: să știi că mor aici în șa, nu mă opresc, nu mă las! În fond, cine dintre pasionații de ciclism n-ar vrea să moară pe celebrul L'Ospedale? Mă sufoc? O las mai încet până trece. Picioarele nu mă dor, am doar așa, o stare generală de sfârșeală, poate unde ficatul meu încă mai procesează ce a primit aseară și încă nu se poate ocupa doar de pantă. Am zis eu că nu mai sunt la vârsta la care... Gata cu lamentările! Mai câteva pedale și ajung sus. Un fleac, vreo 7-8000... Ar trebui să le număr, să-mi ocup mintea cu ceva. Cum zicea Căză? Ramoleală... Încep, totuși, contorizarea dar mă satur pe la vreo 500, oricum, nici nu cred că știi să număr până la 8000... Hai, gata, iar gânduri negre?

Măcar de data asta să nu mai uit să lipesc autocolantul CLAS pe tabla

cu L'Ospedale! Prin asta v-am dezvăluit că totuși am ajuns sus. Cred că restul trupei se plictisește, așteptându-mă cine știe pe unde. Da' parcă în Pirinei nu mă plângeam atâta, acolo singura zi de care îmi aduc aminte să fi fost grea a fost aia cu Tourmalet și tocmai de aceea m-am hotărât ca anul ăsta să merg la Marmotte Pyrénées, pentru că acolo va trebui să urc Tourmalet-ul de două ori într-o zi și vreau să văd dacă pot. Mentalitate ultra . Sunt, ce-i drept, câteva deosebiri între cele două excursii: în toamna lui 2014 aveam vreo 6000 de kilometri parcurși în respectivul an, acum n-am nici 1000 și în plus de asta pot spune că sunt destul de deranjat la partea mentală. De fapt și de asta am venit în Corsica, să rearanjez câteva lucruri în mintea mea și pot face asta doar în șa și cu efort. Și cu timp de gândire, așa ca e bine că sunt singur. Mă uit la media orară de pe urcare și mi-e și rușine s-o scriu aici, mai bine nu mă uitam, m-am descurajat din nou și din traseul de azi mai e încă mult. În fond aş putea băga și eu scuza că am urcat intenționat așa, „la puls”, nu? Cunoașteți expresia? Anyone?

Aici, acum, în rândurile unei cărți, totul se termină repede și ușor. Două-trei paragrafe. Dar atunci, în reality show, a durat ceva vreme. Am avut timp chiar și să mă gândesc la urcarea Timmelsjoch-ului, în 2015, la Ötztal RadMarathon și să încerc să mă încurajez că dacă acolo s-a putut, aici, acum, e floare la ureche...

Trec un umăr de deal într-o curbă la dreapta și ăsta e momentul în care deja pot vedea tot masivul de deasupra mea. E... cum aş putea spune? Înfricoșător; înfiorător; copleșitor? Oricum aş spune, dacă nu ești sub el și spun la propriu SUB el, nu cred că se poate povesti. E atât de abrupt încât se vede de aici, de unde sunt acum, doar prima porțiune de drum, până la prima serpentină, restul e doar închipuire. Văzând apoi imaginile de pe TVRI, filmate din elicopter, am realizat de ce este așa: drumul merge pe sub o stâncă ce ascunde, prin verticalitatea ei, serpentinele scurte și grele care urmează.

Și încă e bine că sunt scurte...

Oare de ce i-au spus Tourmalet-ului „titanul”, când există Timmelsjoch? În comparație cu ce e aici, acolo e o joacă de copii... De la început sunt pe pinionul cel mai mare și așa voi merge până sus, intenționat. N-are rost să mă grăbesc pe-aici, n-are rost să folosesc mușchii – și așa oboșiți – mai mult decât e strict necesar. Din vârf mai sunt vreo 30 km. până la finish. Pe porțiunile astea doar „rachetele” se grăbesc. Noi, ăștia, plebea, supraviețuim.

Mintea mea încearcă să compenseze oboseala pe căile cunoscute și prin cap încep să mi se „rotească” două versuri din „Hotel California” a celor de la Eagles: „We are all just prisoners here / Of our own device”, subconștientul a făcut probabil o legătură între faptul că practic nu avem cum să evadăm de pe cățărarea asta decât urcând-o până sus și taxa enormă pe care am plătit-o pentru chinul la care muntele ăsta ne supune (anul trecut a fost 90 de euro, anul ăsta 130 și țin minte că lucrul ăsta inițial m-a cam enervat). Știe cineva cum e să urci 9 km rotind aceleași și aceleași versuri în cap? Pe Giau îmi „cântam” Pasărea Colibri, pentru cine mai știe, cu „viața-i complicată, nu scăpăm odată, de complicata viață” chiar dacă n-aveam gânduri suicidale atunci, dar cine știe ce legături o fi făcut creierul meu, că nu le-am deslușit nici în zi de azi...

Știu bine că ar trebui ca din când în când să mă mai ridic din șa dar mi-e tot mai greu. Sunt oboșit, ăsta e adevărul. Mă domină muntele. Pare interminabil. Am trecut de acele serpentine scurte, acum nu mai e cald deloc, e plăcut, dar cine să mai bage în seamă asta? Pedalez aproape exclusiv stând în șa, din nou trag numai în coapse și în fesieri ceea ce duce la un moment dat la aceleași binecunoscute dureri de spate. Ar trebui să mă opresc un minut, să mă îndrept de spate, să mă întind un pic și apoi plec iar. Dar nu pot face asta de câte ori mă doare spatele, e clar, așa că mă forțez să mă ridic din șa, trag de mine, sunt ridicat și încep să număr, 1-2-3-4-5-6-7-8, și iar 1-2-3-4-5-6-7-8 și iar... mă las jos, e grav, dacă nu mai pot duce ridicat măcar 4 ture din astea de câte 8 pedale... În momentele alea creierul meu cred că a preluat complet controlul și imediat a găsit soluții. Rememorez acum ce s-a întâmplat, le-am povestit, seara și celorlalți și n-am încă explicații. Poate vreodată o să întreb un psihiatru. Pe la începutul cursei, pe Kühtai, am depășit un tip care avea numărul 2379. Cum am ținut minte? De mic copil, de când am învățat eu să joc „21” cu cărțile de joc, numărul ăsta m-a fascinat. De atunci, când văd un număr de 3-4 sau 5 cifre, la mașini sau oriunde altundeva, instinctiv adun cifrele să văd dacă suma lor e 21. Curios, nu? Bolnăvicios aproape, dar nu mă pot abține. Durează o secundă de fiecare dată. Pe Kühtai, numărul 2379 se încadra între cele care au suma cifrelor 21 și mi-a rămas acolo, într-un sertar pe hard. Acum, după ore întregi, când mi-e extrem de greu, dificil de spus cât de greu, 2379 îmi reapeare în minte ca un fel de mantră și mintea mea se joacă cu el în toate felurile, îl face 3279, tot cu 21 suma, îl adună mai întâi 2 cu 3 apoi 7 cu 9, apoi rezultatele, 5 cu 16 care dau – super! – 21, îl repetă la nesfârșit și toate astea îmi dau așa, o senzație de „rotund”, de ceva perfect, în final o senzație de „bine” la modul general, care mă ajută să trec peste momentul greu. Aiurez, cumva? Se poate spune și așa, acum, când am mintea limpede, dar atunci mi se părea ceva normal și atât de plăcut încât nu mă puteam abține! „2379” e colacul meu de salvare! Crede cineva că un simplu număr poate da o senzație de plăcut la pipăit? Sau poate alunga acidul lactic din coapse? Atunci, acolo, se putea orice...

Bineînțeles că nu am poze de pe urcarea asta de acum, spre l'Ospedale, doar am zis că nu mă opresc nici să știu că mor! Da' a făcut Miki una, mai târziu, din punctul acela superb de belvedere, de unde se poate admira golful cu Porto Vecchio.

Ce înseamnă să știi să alegi unghiul potrivit și să mai ai și noroc de un cer senin! Copacul într-o parte, cu o formă deosebită, niște flori pentru coloratură, o bucată de balustradă, că prea e în ton cu peisajul și pentru accentuarea perspectivei. Uite, teorie știi și eu multă, răbdare nu prea am. Școala de fotografie a lui Adi, unde mi se pare că Miki a fost elevă. Bun profesor!

Macinaggio este surprinzător de mare sau poate doar ni se pare, în comparație cu grupurile de case de până aici. Îl tăiem pe la mijloc și el se întinde în stânga și dreapta noastră pe câteva dealuri, cum au avut și ei loc să construiască. La ieșire luăm în piept cam un kilometru de pantă așa, la vreo 12-13%, zici că cine a construit drumul nu știa cum să scape mai repede de acolo. Cam cum fac eu când plec cu mașina acasă din București, intru pe autostradă și câțiva kilometri merg tot cu 180 la oră, să scap repede din nebunia aia.

Dacă până aici chiar am mers împreună, toți șase, ca niciodată până acum, panta asta ne împarte imediat în două grupuri. Karina e în față cu Mihai și Șerban iar eu cu Kitty și Buggy rămânem să urcăm mai încet, să admirăm peisajul. Bună asta, nu? Adevărul e că imediat gâfâim la greu dar... mergem înainte, nu ne lăsăm.

E tare Buggy dacă în condițiile astea mai poate să facă poze din mers, pentru că nici el nu arată prea proaspăt.

Pe dreapta se lasă un drumeag, mic dar asfaltat, spre Renno. Arată bine sătucul, mai ales prin locație. Ar fi fain de văzut, probabil, dar cum să le faci pe toate, că nu-i timp... Și e atât de simplu, de fapt, vii în Corsica și stai o vară întregă. Bineînțeles că n-am nici o poză, strângeam la vremea aia ghidonul cu ambele mâini, dar am căutat pe net. De aia și sunt nori aici, da' era păcat să nu-l vedeți.

N-am căutat prea mult pentru că dacă dai o gugăleală cu subiectul „Renno” ai surpriza ca imediat după poza asta să găsești vreo două bricege de toată frumusețea, chiar nu știu care e legătura. Da' poate că e mai bine că n-am coborât până în sat, în cazul ăsta. Am văzut că și populația satului a scăzut de la aproape 300 prin anii '60, la numai 90 de locuitori (ce ziceam eu de clanuri, adineauri, am intuit aproape bine) în 2008. Dacă nici asta nu are legătură cu bricegele alea...

Până în Col de Sevi ar mai fi vreo 5 km și șoseaua nu e deloc încurajatoare în fața noastră. Garmin-ul cred că s-a stricat pentru că e blocat pe 10% și nu știu cum au reușit dar, exact pe aici, au uitat să facă și ei niște curbe! Cineva lansează ipoteza că poate o fi fost inginerul de drumuri beat și unduirile lui, cu unduirile drumului s-au compensat, rezultând ceea ce avem acum în față. Pe final e și mai rău pentru că ultimul kilometru îl parcurg stând cu ochii pe Karina, care e mult în față și – sincer – numai de asemenea încurajare nu am nevoie acum. Pe filmarea lui Mihai se vede că și el a tras tare, a uitat camera de filmat deschisă și se uita tot mai des în jos, spre roata din spate. Probabil mai căuta vreun pinion, mai mare. Eu pun la bătaie tot arsenalul de șmecherii pe care îl cunosc, ca să compensez coapsele prea încordate, soarele prea încins care mă bate pe spate și nesfârșitul drum drept din fața mea. Mai pedalez cu călcâiele jos, să mai trag și de gambe, de ridicat din șă nici nu mai poate fi vorba, ar însemna să mă apropii cu o jumătate de metru de soarele ăsta ucigător care arde cum numai în iulie o face

După ce depășim un nou umăr al muntelui, în față și pe dreapta, peste vale, apare o coastă, sub o creastă stâncoasă și, așezat acolo, la locul lui ca să zic așa, un sătuc... În imagine l-am prins abia după ce am trecut de el, am fost așa de încântat de cum se vedea și de atmosfera creată de clopotul care tocmai începuse să bată și se auzea pe toată valea, că era să uit să-i fac o fotografie!

a mai... faină

Suntem acum puțin deasupra localității Porto, alta decât cea portugheză. Practic e și ăsta un sătuc, dar așezat pe un golf de o frumusețe care ne lasă bouche-bée!

O mână de case din alea de piatră, un delușor cu un turn de unde localnicii pândeau corăbiile de pirați pe vremuri și o plajă ordonată nemțește, cu niște copăcei aliniați riguros și ale căror umbre se lungesc estetic dar deja îngrijorător pentru noi: înseamnă că e cam târziu.

Privit de pe versantul celălalt, drumul pe care eram noi atunci arată ca o dungă alburie, abia ghicită printre copacii care împăduresc versantul.

Nu, n-am traversat noi acolo, e o poză de-a lui Adi. Am zis deja că seara, pe terasa de la căsuțe, am făcut schimb de impresii și de imagini.

Urmează acum să urcăm iar vreo 5-600 de metri, că prea a fost boiere de-o vreme încoace. Practic abia de aici intrăm în zona călancelor, cum îmi place mie să le zic. Mergem până în Piana și apoi până în Bocca di Lavu, vârf cu care o să mai urc un pic în clasamentul Challenge Big. Azi am două la activ, bineînțeles că și Col di Vergio era de „Big”. După ce urcăm cale de vreun kilometru, depășim aproape de tot portul din... Porto și, văzut de aici, golful pare că are apa de o culoare altă!

După stâncile alea, după toate florile, acum marea! Ce beție de culori e azi în jurul nostru!

Ziua cea mai... faină

Intrăm așadar în renumitele Calanques de Piana, niște formațiuni stâncoase de culoare maronie de data asta, printre care șoseaua noastră se strecoară cu greu (și cu multă dinamită, la vremea aia, cred). Nu prea sunt eu lămurit de ce le spune „calanques”, pentru că în franceză asta înseamnă „pâraie” și eu nu văd strop de apă, poate mai are și un alt sens cuvântul și nu știu eu. Oricum, față de ce am văzut până aici, acum e și mai și! Mi se pare că tot așa spunem de vreo 20 de kilometri!

Legenda locală spune că, în timpuri străvechi, un diavol se îndrăgostise de o fată foarte frumoasă de pe insulă. Când s-a hotărât să iasă pe pământ și să o ceară de soție, fata l-a trimis la... neamurile lui, ba l-a și chemat pe iubitul ei care – ca un corsican care se respectă – n-a stat mult pe gânduri și i-a ars vreo câteva necuratului, dând cu el în mare. Și asta, supărat, n-a ales – se pare – răzbunarea directă ci, cu puterile lui diavolești, a sfărâmat tot muntele, a ascuțit stâncile și le-a împrăștiat peste tot, cu vârful în jos, ca să facă zona asta una de nelocuit pe vecie. N-a fost prea frumos gestul lui, dar rezultatul

merită numai el singur o vizită specială în Corsica.

Eeei, aici nici bicicleta nu te mai ajută! Calanques trebuie văzute de pe mare, dintr-o barcă și eventual o zi întreagă. Rocile magmatice combinate cu stânci de granit, sub acțiunea eroziunilor de tot felul, formează niște minunății fără egal! Poduri naturale, pe sub care poți trece plutind, cu barca sau fără, dacă ești un bun înotător.

Te abați pentru o baie la piscinele Capului Rossu și apoi, dacă ai curaj, echipament și o bucată de pâine în mână, te scufunzi în cele mai limpezi ape posibile și aștepti peștii de toate culorile să vină la tine, dacă tot i-ai invitat la masă.

Mulțumesc, Larisa, pentru imaginile senzaționale! Sper să nu te superi că le-am preluat...

Pe șosea, în capul unei curbe largi la dreapta și deasupra unui alt golf, un nene isteț a primit aprobare să își facă un mic restaurant cu terasă, „Les Roches Bleues”? Sub el e prăpastia și undeva, mai departe, marea. Trecând, destul de sătui de data asta, ne întrebăm cum o fi să stai să mănânci aici? Nu știam că viitorul ne va rezerva peste doar două zile un asemenea prânz, într-un loc asemănător de pe Cap de Corse.

Gata, nu ne mai grăbim deloc, ar fi păcat. Dacă ne prinde noaptea, aia e! Oprim tot la 2-300 de metri pentru poze și eu îi surprind, pe Karina și Șerban, lângă o stâncă ce îmi amintește de lucrările lui Brâncuși.

E clar, încă o dată, că oricât ar fi geniul uman de mare, în orice domeniu, geniul naturii e cel mai mare! Aș fi tare curios, dacă cineva ar duce bolovanul ăsta șlefuit de vânturi într-un muzeu, cum ar suna descrierile unei asemenea sculpturi. Neapărat în limbajul ăla pretențios pe care-l pot vorbi doar criticii de artă.

„Demitizarea exhaustivă și relațional caducă. Incongruența fenomenologică și introspectiv cromatică”? Așa e, nea Tomiță Caragiu, ai dreptate... E suficient să te uiți la ea și e clar ca lumina zilei...

Nici nu știu când s-a întâmplat asta, dar iar am urcat vreo 500 de metri! Suntem sedați de frumusețe, nu mai simțim efortul. La una din opririle astea, lângă un parapetel (cum altfel să-i zic, la 30-35 de centimetri cât are?) Șerban se uită în jos și mă cheamă: „Moaaaaamă, tre' să vii să te uiți de aici!”. Tocmai el, care în Pirinei trecea pe lângă

așa ceva fără parapet, pe macadam și călare pe biclă! Apoi, fără vreo legătură cu toate astea, se întoarce brusc spre drum, unde o mașină tocmai încetinește și ocupanții locurilor din ea își lungesc gâturile ca să vadă și ei ceva în vale. Nu, nu se dau jos, nu care cumva... și întreabă, Șerban, nonșalant: „Frumos cu mașina, eh?”, în românește, bineînțeles. Are omul ăsta un umor în el, câteodată... Eu supralicitez: „Merge muzica, merge?” Și Șerban: „Prinde Kiss FM-u’?”. Ne distrăm copios pe seama lor. Și ce e mai frumos este că oamenii ăia nici nu bănuiesc asta.

Ceva mai la vale mă întâlnesc cu vecinul de căsuță de la Paese di Lava! Ce potriveală, ce șanse aveam să ne vedem tocmai aici? E cu soția, clătesc ochii și ei. Ne recunosc, se întorc spre noi când trecem și aplaudă, discret. Frumos!

Karina a făcut aici o poză grozavă și nu pot să nu-i găsesc loc aici. Cerul ăla albastru cred că m-a convins că merită să se „califice” pentru carte.

Ce orașel frumos e Piana! Chiar dacă noi îl traversăm în timpul lucrărilor de asfaltare și asta ne pune la încercare priceperea de a merge pe „strade bianchi”? Ne uităm la muncitorii care toarnă bitumul, e cald afară și ei sunt îmbrăcați cu salopete, nu cred că le-o fi prea comod. Să fie și ăștia români? – se naște întrebarea, amintindu-ne de cei de acum câteva zile. Nici vorbă, ăștia toți fac câte ceva, toți lucrează. Când trecem pe lângă ei chiar îi auzim vorbind în franceza aia corcită parcă cu olandeză, de-i zice corsicană.

La un moment dat chiar cochetam, acasă fiind, cu ideea de a înlocui cazarea din Paese di Lava (dacă tot nu găsisem chiar în oraș, în Ajaccio) cu una în Piana dar rațiuni de traseu m-au împiedicat. Poate data viitoare să stăm aici, măcar vreo câteva zile. Cine va vrea la plajă va avea de coborât și apoi de urcat destul de mult, dar ce e mai sus pe vale merită tot efortul! Pentru calăncile astea cred că aș fi în stare să mai fac o dată și scuba-diving deși mi-am promis solemn la Uglian, în Croația, că așa ceva nu mai intră pe agenda mea de sporturi.

Până mai facem ceva poze, în niște curbe imediat după Piana, Șerban încearcă o panoramă care îl forțează să stea ceva vreme în mijlocul drumului iar Karina, grijulie, trece de curbă și chiar oprește o mașină, ca să nu fie Șerban în pericol. Tipa de la volan în primă fază nu prea înțelege ce e cu semnul ăla al Karinei dar oprește, totuși, iar după ce trece, se prinde care e treaba și ne face un semn prietenos din mână. Pe bune, prietenos, nici un deget ridicat. Oamenii ăștia sunt relaxați! Benjamin, grea viața pe-aici prin Corsica!

Ce mai lipsește ca ziua să fie perfectă? O coborâre ca-n povești. Fără mașini în fața mea de data asta. Mă năpustesc pe urmele Karinei, Șerban e mult mai jos dar asta este ceva normal și noi doi coborâm tăind curbele, care au o vizibilitate excelentă. Soarele e în spatele meu și sunt precedat de o umbră lungă-lungă.

